

Kis Pál István

Arkhilokhosz-töredék

Jöjj borok istene, mámoros éneket
zeng ma léha kedvem,
s míg a kehellyel áldozom én neked,
légy a társam ebben.
Jöjj, ha a borral az édes idő csorog,
mint az ír a bajra,
légy a fohász, mit zengeni én fogok,
jónak jót akarva,
Jöjj a tavasszal, az új venyigék leve
friss rügyekre hajtson,
zöldnek a nyár légy, zápora és heve,
árny, hogy enyhet adjon,
őszben a méhraj kádbeli mámora,
légy a préslevével,
s télre a pincék ó-, no meg újbora,
kéj hevével ér fel!

Vadgesztenye...

Tudom, hogy le kell majd hullanom,
a tüskés burok már megrepedt,
odalent az aszfaltjárda vár,
mint örök a hirtelent...
Halni vagy születni
a magzat póza jó,
behúzza gyökerem és lombom,
pattogva gurulni lefelé a dombon,
megbújni avarban, füvek közt,
míg elolvad a hó...
és kihajtani,
és fáva cseperedni,
és lenni újra
önmagam repedő tüskés burka...
és ha eljön megint a lehullás ideje,
lenni a mélázva töprengő gesztenye...